

Sygn. akt III KKN 52/2001

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Marek Sokołowski

Sędziowie: SN – Andrzej Deptuła

SN – Halina Gordon – Krakowska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2001 r.

sprawy **1. A. W.**

2. J. K.

skazanych z art. 124 § 1 kw i in.

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść skazanych

od wyroku Sądu Rejonowego w **S.**

z dnia 12 kwietnia 2000 r., sygn. II Kws (...)

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę A. W. i J. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

U Z A S A D N I E N I E

Orzeczeniem Kolegium d/s Wykroczeń przy Sądzie Rejonowym w S. z dnia 3 lutego 2000 r. sygn. Kw (...), obwinieni A. W. i J. K. zostali uznani winnymi tego, że:

- I. w dniu 14 lipca 1999 r. ok. godz. 23⁰⁰ w N., wspólnie i w porozumieniu, dokonali w sposób umyślny, zniszczenia drewnianego ogrodzenia wartości 200 złotych, na szkodę I. K., tj. wykroczenia z art. 124 § 1 kw,
- II. w tym samym miejscu i czasie głośnym krzykiem i używaniem słów wulgarnych, zakłócili spokój i spoczynek nocny, tj. wykroczenia z art. 51 § 1 kw.

Na podstawie art. 124 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzono obwinionym kary po 400 złotych grzywny każdemu z nich.

Środek odwoławczy od powyższego orzeczenia nieśli obaj obwinieni.

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2000 r., sygn. II Kws (...) rozpoznając sprawę w trybie art. 508 § 3 kpk, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że wymierzone oskarżonym grzywny obniżył do 200 złotych.

Od tego wyroku wniósł kasację na korzyść A. W. i J. K. Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 457 § 2 w zw. z art. 510 kpk, polegające na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nie czyniący zadość wymogom zakreślonym tymi przepisami, a w konsekwencji, niemożność oceny, czy podstawę tegoż wyroku stanowi – zgodnie z art. 410 kpk – całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku ograniczające się do stwierdzenia, że „przeprowadzone postępowanie dowodowe, a zwłaszcza zeznania naocznych świadków zdarzenia pozwalają na uznanie, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów” jest oczywiście niewystarczające, a taki sposób procedowania rażąco narusza przepis art. 457 § 2 kpk sąd bowiem nie ustosunkował się do zarzutów odwołania i nie wskazał dlaczego nie uznał ich za zasadne, bądź niezasadne. Nie uwzględnił też zeznań M. M., zrezygnował z przesłuchania świadków obrony: B. M. nie wzywając jej na rozprawę oraz świadka K. Ś. co nastąpiło z oczywistą obrazą art. 512 § 4 kpk.

Przesłuchanie wymienionych świadków było konieczne bowiem oskarżeni konsekwentnie utrzymywali, że są oskarżeni niesłusznie i nie przyznawali się do winy.

W tym stanie rzeczy – uwzględniając kasację – Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.